

УДК 81'36

DOI: 10.31471/2304-7402-2019-3(55)-157-165

НОМІНАЛІЗОВАНІ ІМЕННИКИ В УКРАЇНСЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ: СЕМАНТИКА ТА ФУНКЦІОНУВАННЯ**Я. В. Остапчук**

*Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника;
вул. Шевченка 57, Івано-Франківськ, Україна, 76000*

Стаття присвячена аналізу семантики віддієслівних іменників як наслідку номіналізаційних процесів у мові. Явище номіналізації веде до редукації традиційної дієслівної семантики – дієслівних ознак, функцій чи елементів, що стосується втілення процесу й вказує на розвиток і перебіг явищ, фактів і дій, локалізованих у часі і просторі. Номіналізована одиниця набуває ознак статичної семантики, основною функцією якої є називання й фіксація певних явищ, фактів і дій, а також означення цих фактів, явищ і дій без урахування їх можливого розвитку в часі й просторі.

Встановлено відмінність між явищами субстантивзації та номіналізації. Номіналізований віддієслівний іменник замінює предикат і займає позицію суб'єкта підрядного речення, виступаючи відтак як засіб вторинної номінації, виконуючи анафоричну функцію.

Віддієслівні іменники у структурі речення виступають засобом конденсації і є семантичними еквівалентами цілих висловлень. Вони становлять специфічний прошарок лексики як в українській, так стану, а з другого, належністю до лексико-граматичного класу імен, що і в англійській мовах, що характеризується, з одного боку, тісним зв'язком із вихідними дієсловами і, як наслідок, збереженням дериватом-іменником лексичної й навіть граматичної семантики твірного вербати́ва – семантики дії, процесу або динамічного спричиняє не тільки значні семантичні модифікації вихідної семантики, але й виникнення різноманітних семантичних компонентів та конотацій.

Як англійські так і українські девербати можуть передавати значення стану, процесу, результату дії, хоча їх трактування модифікується контекстом.

Виявлено особливості трансформації одиниць реченнєвої або суміжної з нею предикативної природи у англійській та українській мовах.

Ключові слова: *номіналізація, віддієслівний іменник, семантика віддієслівних іменників, герундій.*

Сучасний етап розвитку вітчизняної лінгвістики позначений особливою увагою до мови як унікального феномену етнічної свідомості й культури. Специфіку етносвідомості, її пізнавального механізму в мові

відображають номінативні процеси та їхні результати. Подібно до слова, речення здатне виконувати називну чи номінативну функцію, тобто має номінативне значення: співвідноситься з денотатом – ситуацією реальної дійсності. Якщо денотат слова – це одиничний об’єкт, то в речення – це ціла ситуація, тому доцільно розмежовувати денотативне значення слова (лексична номінація) й денотативне значення речення (пропозиційна номінація). Пропозиційна номінація виводиться із сукупності індивідуальних лексичних значень, які складають речення; вона конкретна й робить кожне речення індивідуальним у мовленнєвому акті.

Номінативність може розглядатись як явище подвійне – бути якісною чи кількісною. Кількісна номінативність полягає в накопиченні імен та іменних форм, а отже, веде до збільшення індивідуальних лексичних значень, що формують денотативне значення речення.

Розуміння номіналізації як синтаксичної деривації за своєю природою здобуло поширення у лінгвістиці. Віддієслівне, а згодом і від’яд’ективне ім’я почали розглядати як засіб, за допомогою якого лексичне значення вихідної одиниці пропускається через певний категорійний фільтр і узгоджується з придатністю одиниці до виконання нею певних синтаксичних і дискурсивних функцій [6, с. 219], тобто номіналізацію трактовано як набуття дериватами від дієслів та прикметників внутрішніх і контекстуальних характеристик іменника [9, с. 334], як заміну дієслова адекватним за значенням ім’ям унаслідок трансформації дієслівної пропозиції або як “здатність іменників називати результат актів переходу від знаків-повідомлень до знаків-назв” [1, с. 50]. У широкому значенні до явищ повної номіналізації зараховують будь-які деривати речення – інфінітивні звороти, атрибутивні словосполучення, деварбативи й деад’ективи, уважаючи інфінітив та дієприкметник іменними формами дієслова [3, с. 38].

Явище номіналізації веде до редукції традиційної дієслівної семантики – дієслівних ознак, функцій чи елементів, що стосується втілення процесу й вказує на розвиток і перебіг явищ, фактів і дій, локалізованих у часі і просторі. Номіналізована одиниця набуває натомість ознак статичної семантики, основною функцією якої є називання й фіксація певних явищ, фактів і дій, а також означення цих фактів, явищ і дій без урахування їх можливого розвитку в часі й просторі.

Існування номіналізації як одного зі шляхів номінації відображає здатність людини членувати одну й ту саму ситуацію по-різному, тобто один і той самий референт може бути представлений різними засобами. Так, трактуючи способи представлення одного референта різними мовними формами (*він допоміг – його допомога // he helped – his help*), Р. Лангакр підкреслює, що за ними стоять різні образи ситуації, кожний із яких пов’язаний з певною частиною мови [14, с. 97].

У сучасній лінгвістичній теорії розрізняють повну та неповну номіналізації. Неповна відрізняється від повної незавершеним ступенем

субстантивациї. Вихідне речення, переміщуючись у типому для іменника позицію, неперетворюється на морфологічний іменник (або іменну групу), а тільки в функціональному (синтаксичному) плані тотожне йому, інакше кажучи, це процес переходу з протипової дієслівної групи в протитипову іменну [11, с. 25].

Терміном *повна номіналізація* позначають процес перетворення дієслова в абстрактний іменник – пропозитивне ім'я, його також уживають для позначення пропозитивного імені, утвореного в такий спосіб. Номіналізацію кваліфікують як особливий різновид трансформацій, який полягає у тому, що вихідні одиниці реченнєвої або суміжної з нею предикативної природи стають морфологізованим або функціональним іменником [2]. Визначення номіналізації через функціональні параметри субстантивів охоплює не тільки віддієслівні чи відприкметникові іменники, але й широкий спектр імен непередметної семантики, отожд номіналізацію можна потрактовувати як зміну глибинної структури (рух, дію, процес) у статичну подію поверхнєвої структури.

У широкому значенні повну номіналізацію розуміють як процес утворення абстрактного імені з іншого класу слів або перетворення в абстрактне ім'я зі свого класу (*to marry – marriage, happy – happiness, friends – friendship // одружитись – одруження, щасливий – щастя, друзі – дружба*) [15, с. 79]; процес утворення іменників шляхом афіксації, конверсії чи фонологічної модифікації, наприклад номіналізації за ознакою особа/інструмент (*person/instrument nominalizations*): *assistant – асистент, correspondent – кореспондент, humanitarian – гуманітарій, baker – пекар, instructor – інструктор, liar – брехун, gangster – гангстер, spy – шпигун, drunkard – пияк* і номіналізації за ознакою дія/стан/процес (*action/state/process nominalizations*): *refusal – відмова, acceptance – прийняття, violence – насильство, boredom – нудьга, growth – ріст*) [13, с. 1696]. Л. Хейваерт розглядає ег-номіналізації як особливий випадок словоутворення й розрізняє агентивні номіналізації (*agentive nominalization*): *teacher – вчитель, fighter – борець, baker – пекар, preacher – проповідник*; неагентивні номіналізації (*non-agentive nominalization*): *bestseller – бестселер* й інструментальні номіналізації (*instrumental nominalization*): *computer – комп'ютер, transmitter – передатчик, мікрофон* [12, с. 149–180].

Аналіз лінгвістичної літератури свідчить, що подекуди терміни *номіналізація* і *субстантиватизація* потрактовано як взаємозамінні чи синонімічні, однак варто розмежувати ці поняття. Номіналізований віддієслівний іменник, по-перше, замінює предикат, а, по-друге, займає позицію суб'єкта підрядного речення, виступаючи відтак як засіб вторинної номінації, виконуючи анафоричну функцію. Так, наприклад, вторинний іменник *розмова*, що входить до складу речення *Мабуть, і у Катрін був схожий стан. Їхня розмова була невимушена, але хаотична; говорили про все загалом і ні про що конкретно* (М. Дашкієв), може бути трансформований у пропозицію: ***Вони розмовляли невимушено, але ха-***

отично; *говорили про все загалом і ні про що конкретно*; у реченні *His arrival was inopportune, and he soon withdrew to a Mediterranean island*. (I. Wood) іменник *arrival*, конкретизований займенником *his*, може трансформуватись у пропозицію: ***That he arrived was inopportune, and he soon withdrew to a Mediterranean island***. Саме здатність імені бути заміщеним пропозицією дає змогу розрізнити речення з фактоутворювальною семантикою/семантикою ментального стану й речення з подієвою семантикою/семантикою ментальної дії.

Повна номіналізація є “згортанням до предиката” й полягає в тому, що шляхом словотвірного процесу предикат трансформується в іменник: *веселитись* → *веселоці*, *розмовляти* → *розмова*, *зустрічати* → *зустріч*, *гуляти* → *прогулянка*, *приїхати* → *приїзд* // *to arrive* → *arrival*, *to eliminate* → *elimination*, *to revise* → *revision*, *to attend* → *attendance*, *to bless* → *blessing* тощо.

Віддієслівні іменники у структурі речення виступають засобом конденсації і є семантичними еквівалентами цілих висловлень. Вони становлять специфічний прошарок лексики як в українській, так і в англійській мовах, що характеризується, з одного боку, тісним зв'язком із вихідними дієсловами і, як наслідок, збереженням дериватом-іменником лексичної й навіть граматичної семантики твірного вербатива – семантики дії, процесу або динамічного стану, а з другого, належністю до лексико-граматичного класу імен, що спричиняє не тільки значні семантичні модифікації вихідної семантики, але й виникнення різноманітних семантичних компонентів та конотацій.

Антитеза між іменником та дієсловом “закладена в самій природі цих частин мови й зумовлюється тим, що вони виражають протилежні й найбільш визначні факти дійсності” [7, с. 159]. Як зазначає Т. Гівон, найстабільніші в часі об'єкти, що повільно змінюються із плином часу, ті, які в термінах їхніх якостей залишаються ідентичними самі собі, об'єктивізуються у формі лексичних одиниць – іменників. Найменш стабільні у часі – дії і події, пов'язані зі швидкими змінами, лексикалізуються як дієслова, які в кінцевому результаті й характеризують переходи від одного стану до іншого [10, с. 321]. Іменник позначає предмет як “першо-елемент усього наявного в світі”, “форму матерії”. Дієслово позначає предмет у “розгортанні, перебігу”, тобто надає йому “динамічної, тимчасової” характеристики [7, с. 158]. За Р. Лангакром, використання дієслова примушує уявити щось як довготривале або таке, що трапляється час від часу, використання іменника веде до репрезентації сцени у вигляді єдиного, одномоментного об'єкта сприйняття [14, с. 98].

Називаючи й узагальнюючи факти, предмети, явища, дії, будь-який із мовних елементів із функцією іменника “підводить” останні “під спільні типи з характерними для всіх подібних фактів” предметів, явищ, дій “ознаками” і тим самим стає їх невід'ємною характеристикою, їх ярликом [7, с. 159]. Дієслово в особовій формі, оскільки воно носій динаміч-

них сем, завжди характеризує явища, що рухаються в часі і просторі, і через це завжди дає надію на можливі зміни в майбутньому. Назва явищу дається тоді, коли люди пізнали його сутність і можуть застосувати її до низки подібних явищ.

Трансформація дієслова в іменник має частотний і регулярний вияв. Переміщення дієслова в позицію теми за умов актуального членування речення й формально-синтаксичну позицію підмета зазвичай супроводжується морфологізацією транспонованої синтаксичної форми. У зв'язку із цим у системі української літературної мови наявна велика кількість віддієслівних іменників на позначення дії, процесу або стану [1, с. 116]. Постає, однак, питання про те, якою мірою категорійні ознаки дієслова зберігаються у віддієслівних іменниках. Приміром, категорія виду притаманна всім дієсловам української мови й є основною його граматичною категорією. Видові значення дієслова, основу яких становлять поняття внутрішньої межі дії, вказують на результативність чи безрезультатність, тривалість чи обмеженість, завершеність чи незавершеність.

Аналіз фактичного матеріалу дає змогу стверджувати, що віддієслівні іменники зі словотвірним значенням узагальненої дії творяться за допомогою суфіксів *-анн(я)*, *-инн(я)*, *-енн(я)*, *-інн(я)*, які приєднуються до повної основи (*випробувати – випробування, стягнути стягувати – стягування*) або до усіченої (*зіткнутись – зіткнення, – стягнення*); (пор.: *стягувати – стягування*). У цей спосіб утворюються іменники від українських дієслів як доконаного, так і недоконаного виду. Ця група іменників зберігає категорійну семантику дієслова. Вони здатні вказувати на такі ознаки дії, як завершеність чи незавершеність, одно- чи багаторазовість, повторюваність тощо.

Іншим прикладом розрізнення доконаного/недоконаного виду, що переноситься на віддієслівні іменники (за умови, якщо вони не мають тільки однієї видової форми, як-от: *працювати, мріяти, трудитися* та ін. – тільки недоконаного виду; *повикидати, позакривати, познаходити, попоходити, пропрацювати* та ін. – тільки доконаного), є функціонування іменників на кшталт *вивчати – вивчання, вивчити – вивчення*. У таких парах протиставлені іменники, що означають, з одного боку, незавершену, тривалу дію (або стан) як процес, з другого, – завершену, конкретну дію, часом із конотацією однократності, наприклад: *присуджування – присудження, відкидання – відкинення, вивершування – вивершення*. Так, аналіз пропозицій *нищення історичної пам'яті* (Ю. Андрухович) і *цілковите знищення організації* (В. Винниченко) засвідчує, що у першому випадку віддієслівний іменник зберігає характер процесуальності, передає значення тривалості дії, у другому – увага концентрується на самому факті здійснення і завершення дії.

З іншого боку, функціонування у реченнях віддієслівних іменників на кшталт *щобет – щобетання, вереск – верещання, брязкіт – брязкання* та ін. зумовлене не стільки бажанням автора передати той чи інший ха-

раक्टर дії, скільки естетично-стильовою метою, внаслідок виразних конотативних значень іменників такого типу. Комунікативна, інформативно-пізнавальна функції мови підпорядковуються в цих стилях естетичній функції. Зрештою, стиль не вимагає конкретного, однозначного розуміння поняття [див. 8, с. 66–68]. Це й припускає можливість функціонування не лише синонімів цих іменників, а й інших варіантів: *Раптом звідти долинає хтивий дівочий вереск. Високий дідусь витягає суху шию, вуха його нашорошені, як у зайця* (В. Стус); *Тільки що він [Омелько] вийшов і пан становий знову почав вичитувати мені список, як знову до нас донеслося чиєсь нестерпне верещання* (Панас Мирний); *Збуджено дзвенів, переливався той щебет молодого щастя, а відвідувачка, схилившись, сиділа з пучечком волошок притихло, і, якби дано було читати Марисі її думки, мабуть, прочитала б: "З усіх країн найкраща країна – Юність"* (О. Гончар); *Заплющую очі, слухаючи її стривожений, гарячий шепіт, щебетання горобців і гул автомобілів за вікном* (А. Дністровий). У наведених прикладах не спостерігається чіткого протиставлення за ознакою 'одноразова дія/тривалий процес'.

Якщо в системі української мови характеристика дії за способом протікання й локалізації в часі передається категорією виду (*робити* – *зробити*), то в англійській мові ці ознаки не знайшли спеціального морфологічного оформлення, в той час як інші, наприклад позначення конкретної тривалості дії виражається у формах тривалого й нетривалого виду (*Continuous/Non-Continuous Aspect Forms*). Отож форми виду й часу практично невіддільні одне від одного в англійській мові.

З іншого боку, в системі англійської мови відмічене аспектуальне розрізнення дієслівних іменників: *the theft of the jewellery* (*крадіжка дорогоцінностей*) позначає окрему подію (аористичний вид), в той час як *the thieving of the jewellery* – багатократний вид [16, с. 4].

Аналіз фактичного матеріалу засвідчує, що в англійській мові віддієслівні іменники характеризуються абстрактністю, семантичні ознаки іменника поєднуються в них із ознаками дієслова, вони вирізняються широкою семантичною репрезентацією. Особливу групу становлять іменники, утворені за допомогою суфікса *-ing*, для яких більшою мірою характерний вияв дієслівної семантики за параметрами темпоральність, аспектуальність. Порівняймо: *His proposal failed to find a seconder, and the following week another council member, Dr. Meldrum, comprehensively refuted the argument in a letter to the editor of the Bedfordshire Times* (В. Cashman) (віддієслівний іменник позначає результат інтелектуальної діяльності); *Her resistance had not injured her with gentlemen* (J. Austin) (віддієслівний іменник позначає психо-емоційний стан); *Lending was almost solely for mortgage purposes* (A. Griffiths, S. Wall) (віддієслівний іменник позначає дію, переміщення).

Можемо констатувати, що англійські девербати, як і українські, можуть передавати значення стану (*admiration, attraction*), процесу

(*gardening, discussion*), результату дії (*explosion, discovery*), хоча їх трактування модифікується контекстом. Приміром, у реченнях *Discussion lasted from 12 to 17 November, apart from 13 November when the pope made a ceremonial offering of his tiara for the benefit of the poor* (A. Hastings); *In some separatist spaces time and energy were spent in endless discussion on the evils of men* (B. Cant, S. Hemmings) іменник *discussion* передає значення процесу/події, а в реченні *The more abstract aspects of the discussion arose from, and in some cases came later than, the disputes around current policies, but the former provided the underpinning for the latter* (K. J. Tarbuck) тяжіє до позначення результату інтелектуальної діяльності.

Прикладом контекстуального прочитання англійських віддієслівних іменників є, зокрема, те, що англійському *substitution* відповідають чотири українських слова з нетотожним значенням: *заміна* (явище), *замінення* (разова дія), *заміняння* (тривала дія) й *замінювання* (повторювана дія).

В словникових дефініціях англійським девербативам поряд з процесуальним значенням можуть також надаватися й інші. Наприклад, девербатив *performance* має значення процесу чи дії (*The act of performing a play, concert or some other form of entertainment; an activity (such as singing a song or acting in a play) that a person or group does to entertain an audience*), способу дії (*The way a person performs in a play, concert*) і якості дії (*How well or badly you do sth; how well or badly sth works*).

Типовим тільки для англійської мови є передача одиниць реченневої або суміжної з нею предикативної природи герундієм. Герундій – це найбільш своєрідна безособова форма в системі англійського дієслова. В той час як інфінітив та дієприкметник з дієприслівником – форми, що властиві всім сучасним європейським мовам, герундій не має аналогів в інших мовах [4, с. 85]. Хоча форма герундія є в італійській (*ilgerundio*), в іспанській (*elgerundio*), у французькій (*legérondif*) мовах, за своїм граматичним значенням і функціями ці форми більше відповідають формі Participle I в англійській мові. З точки зору зіставної типології української та англійської мов, герундій є аломорфною безособовою формою дієслова, а тому не може бути безпосередньо протиставленим будь-яким українським безособовим формам дієслова [5, с. 243–244].

Таким чином, в англійській мові, крім номіналізацій на кшталт *John's refusal to help* (які за своєю природою є дієслівними іменниками), наділених внутрішньою структурою іменної групи і редукованою дієслівниковою семантикою, можна виділити герундійні номіналізації типу *John's refusing to help*, що зберігають категорійну семантику дієслова (можливість утворюватися від допоміжних дієслів, можливість модифікації прислівником) і змішані номіналізації *Belushi's mixing of drugs and alcohol*, які утворюються як герундійні, однак наслідують властивості віддієслівних іменників. Варто зазначити, однак, що герундійні номіналізації хоч і зберігають ознаки дієслова, але також набувають ознак іменника, зокрема, виступають у граматичних функціях, властивих тільки іменникам.

Здатність номіналізацій використовуватися в різних функціях свідчить про їх багатофункціональність, а також ще раз доводить факт їх протиставлення дієслівному способу висловлення думки, а відтак пояснює частотність використання цих структур у текстах різноманітної стильової належності. Цілком закономірною є тенденцію зростання номінальності.

Таким чином номіналізація є поширеним явищем в сучасній англійській та українській мовах і може вважатись однією із провідних традицій їх розвитку. Вона передбачає перехід в ім'я таких мовних категорій як дієслово, прикметник, предикатив і при цьому характеризується як динамічний процес перетворення різних мовних одиниць в іменник і одночасно визначається як результат цього перетворення. Номіналізація – це уявлення безперервних процесів як завершених. Вона функціонує на мета-рівні по відношенню до досвіду і символізує цілі блоки знань.

Література

1. Вихованець І.Р. Теоретична морфологія української мови: академічна граматики укр. мови. Київ: Унів. вид-во “Пульсари”, 2004.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови: 250000 / уклад. та голов. ред. В.Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун, 2005.
3. Ерхов В.Н. Предикация и предикативность в тексте: К вопросу о полипредикативности. *Предикативность и полипредикативность*: межвузов. сб. науч. трудов. Челябинск: Изд-во ЧГПИ, 1987. С. 35–41.
4. Иванова И.П., Бурлакова В.В., Почепцов Г.Г. Теоретическая грамматика современного английского языка. Москва: Высшая школа, 1981.
5. Корунець І.В. Порівняльна типологія англійської та української мов. Вінниця: Нова книга, 2003.
6. Кубрякова Е.С. Язык и знание. На пути получения знаний о языке: части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира. Москва: Языки славянской культуры, 2004.
7. Леонова М.В. Сучасна українська літературна мова: Морфологія. Київ: Вища школа, 1983.
8. Остапчук Я.В. Семантична природа номіналізації. *Мовознавство*. Київ: Видавничий дім “Академперіодика” НАН України, 2013. С. 63–70.
9. Comrie B., Thompson S.A. Lexical nominalization. *Language Typology and Syntactic Description*, Cambridge University Press, 2007. P. 334–381
10. Givon T. On understanding grammar. Waltham, Massachusetts: Academic Press, 1979. 379 p
11. Givon T. Syntax: An Introduction. John Benjamins Publishing, 2001. 406 p.
12. Heyvaert L. A cognitive-functional approach to nominalization in English. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 2003. 287 p.
13. Heyvaert L. A cognitive-functional approach to nominalization in English. Berlin; New York: Mouton de Gruyter, 2003. 287 p.
14. Huddleston R., Pullum G.K. The Cambridge Grammar of the English Language. Cambridge: Cambridge University Press, 1986 p.
15. Langaker R.W. Concept, symbol and image. The cognitive basis of grammar. Berlin, 1991. 402 p.

16. Radden R., Dirven J. Cognitive English Grammar. Benjamins Publishing, 2007. 374 p.
17. Seuren P. Semantic Syntax. London: Oxford University Press, 1974.

*Стаття надійшла до редакційної колегії 2.03.2019 р.
Рекомендовано до друку к.ф.н., професором,
академіком АПНУ Кононенко В. І.*

NOMINALIZED NOUNS IN UKRAINIAN AND ENGLISH LANGUAGES: SEMANTICS AND FUNCTIONING

Ya. V. Ostapchuk

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National Universiti;
76025, Ivano-Frankivs'k, st. Shevchenko, 57*

The article is dedicated to the analysis of semantics of verbal nouns as a consequence of nominalization processes in language. The notion of nominalization leads to the reduction of traditional verbal semantics – verbal features, functions or elements related to implementation of process and points to development and flow of phenomena, facts and events localized in time and space. Nominalized unit acquires signs of static semantics, the main function of which is naming and fixing of certain phenomena, facts and events, as well as identification of these facts, phenomena and events without taking into account their possible development in time and space.

The difference between the phenomena of substantivation and nominalization is established. Nominalized verbal nouns replace the predicate and take the position of the subject of the subordinate clause, acting as a means of secondary nomination, performing an anaphorical function.

Verbal nouns in the sentence structure act as a means of condensation and are semantic equivalents of sentences. They form a specific stratum of vocabulary both in Ukrainian and English languages which is characterized, on the one hand, by a close connection with the original verbs and, as a consequence, the preservation of lexical and even grammatical semantics of original verbs – semantics of action, process or dynamic state, and, on the other hand, belongs to the lexical-grammatical class of nouns, which causes not only significant semantic modifications of the original semantics, but also the emergence of various semantic components and connotations.

Both English and Ukrainian verbal nouns can transmit the meaning of state, process, the result of action, although their interpretation is modified by the context. The peculiarities of the transformation of sentences or similar units with predicative nature in English and Ukrainian languages are revealed.

Key words: *nominalization, verbal noun, semantics of verbal nouns, gerund.*